

Arrest

nr. 67 229 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y. A, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...)1970 te P, Alma-Ata geboren. U bent afkomstig van A, Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. Op 11/09/2009 werd uw echtgenoot, M. A, vermoord. Diezelfde dag kwam de politie die u verklaarde dat het onderzoek gestart was maar dat ze nog geen daders hadden. Enige tijd later kwam u van uw schoonzussen te weten dat ene K. T. en twee anderen met de familienamen B. en K. verantwoordelijk waren voor de dood van uw man. Uw schoonzussen hebben de bloedwraak afgekondigd voor de dood van uw man en eisten dat uw toen zesjarige zoon op latere leeftijd de bloedwraak zou voltrekken. Uw schoonzussen maakten ook veel ruzie met de gezinnen van de

moordenaars en maakten zich ook kwaad op u omdat u afzijdig bleef in de conflicten. In diezelfde periode ging u nogmaals terug naar de politie. Daar kreeg u te horen dat de ouders op de vlucht zijn en dat ze door de politie worden gezocht. In augustus 2010 ging u winkelen toen een auto aankwam. Een gemaskerde man nam uw zoon vast maar u bleef uw zoon vasthouden. Op dat moment kwamen mannen in de buurt tussenbeide en begonnen de vrouwen te schreeuwen. De gemaskerde man begreep dat de ontvoering zou mislukken maar uitte nog doodsbedreigingen naar uw zoon en naar u. Hierop vluchtten de mannen die uw zoon wilden ontvoeren weg. U besloot om samen met uw zoon binnen te blijven. Een vriend van uw echtgenoot kwam jullie regelmatig bezoeken en raadde jullie aan om naar Europa te vluchten. Op 17/09/2010 vertrok u met de auto naar Oekraïne waar u in een bus overstapte. Vervolgens reed u nog 2 uren met een auto mee. U en uw zoon kwamen op 21/09/2010 in Brussel aan. Diezelfde dag vroeg u er asiel aan. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een verklaring dat uw man werd vermoord, een Belgisch medisch attest, uw binnenlands paspoort en een geboorteakte van uw zoon.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde een vrees voor uw zoon te koesteren daar uw schoonzussen hem later zullen verplichten de bloedwraak voor de moord op zijn vader te voltrekken. Voorts vreest u dat de ouders van de moord op uw man uw zoon zouden vermoorden. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken. Vooreerst werd een verregaande onwetendheid bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken. Zo verklaarde u dat de neef van B. uw man had vermoord en dat ook een zekere K. en T. K. bij de moord betrokken waren. U verklaarde dit van uw schoonzussen gehoord te hebben. U wist echter niet op welke manier zij te weten kwamen dat deze mensen verantwoordelijk waren voor de dood van uw man (CGVS p.6). Zij zouden tot de 'bandieten' behoren die veel onschuldige mensen vermoorden. U verklaarde dat u dit eveneens van uw schoonzussen had gehoord. Op welke manier uw schoonzussen dit te weten kwamen wist u wederom niet te vertellen (CGVS p.7-8, 12). Wanneer u te weten kwam dat deze 3 personen verantwoordelijk waren voor de dood van uw man kon u zich niet herinneren (CGVS p.7). Voorts kende u de naam van de neef van B. niet ondanks het feit dat hij uw man vermoordde. Bovendien wist u niets over B. zelf behalve dat hij een soort baas was die in A. woonde (CGVS p.6). Toen u gevraagd werd wat u concreet over die 3 personen wist stelde u dat u, behalve dat uw schoonzussen u zeiden dat ze tot de bandieten behoorden, niets over hen wist (CGVS p.12). Het is weinig aannemelijk dat u geen concretere informatie betreffende de ouders van de moord op uw man kon bekomen. Dit temeer gezien u met uw oudste schoonzus samenwoonde en de andere schoonzussen regelmatig op bezoek kwamen (CGVS p.3). Ook betreffende het politieonderzoek naar de ouders van de moord op uw man werd een onaannemelijke onwetendheid en vaagheid bij u vastgesteld. U verklaarde dat u na de dood van uw man nog éénmaal naar de politie bent geweest. Wanneer dit ene bezoek was, wist u dan weer niet. In eerste instantie verklaarde u dat u een half jaar na de dood van uw man op 11/09/2009 naar de politie ging. Toen u vervolgens om het jaar werd gevraagd stelde u dat het in 2009 was. Toen u op de tijdsdiscrepantie werd gewezen verklaarde u dat het 2010 was maar dat u zich niet meer kon herinneren in welke maand het was. U stelde daarbij dat u eigenlijk niet meer weet wanneer u naar de politie bent geweest. Dat u zelfs niet bij benadering kon zeggen wanneer u naar de politie bent geweest is niet aannemelijk (CGVS p.7, 9). Toen u gevraagd werd of de politie wist dat de door u genoemde personen verantwoordelijk waren voor de dood van uw man stelde u dat u het niet wist (CGVS p.9). Later in het gehoor stelde u dan weer dat de politie u toen had verteld dat de ouders op de vlucht waren en dat ze op zoek waren naar hen. Naar wie de politie dan op zoek was wist u dan weer niet ondanks het feit dat u werd verteld dat de ouders op de vlucht waren. Dit

indiceert dat de politie op de hoogte moest zijn geweest van de identiteit van de daders. U weet echter niet op welke feiten of informatiebronnen de politie zich baseerde om te stellen dat ze bepaalde personen verantwoordelijk achtten voor de dood van uw man. Voorts wist u niet of de voortvluchtige personen die door de politie werden gezocht reeds waren gevonden. U hebt er tijdens uw bezoek aan de politie niets over gevraagd noch heeft u hier later nog navraag over gedaan (CGVS p. 9-10). Vanuit een dergelijke onwetendheid is het niet aannemelijk dat u sindsdien geen enkele inspanning heeft gedaan om meer informatie over het lopende politieonderzoek te verkrijgen. Ook betreffende de contacten tussen uw schoonfamilie en de families van de daders legde u een hoge mate van onwetendheid aan de dag. Zo wist u niet op welke manier uw schoonzussen in contact kwamen met de families van de daders (CGVS p.10). U wist voorts niet of er inzake de bloedwraak al bemiddelingspogingen werden ondernomen tussen uw schoonfamilie en de families van de daders (CGVS p.11). Verder wist u ook niet wanneer uw schoonzussen op uw zoon begonnen in te spreken dat hij de verantwoordelijkheid op zich moest nemen om zijn vader te wreken (CGVS p.7). Een dergelijke mate van onwetendheid en vaagheid over zaken die aan de kern van uw vervolgingsproblemen raken is niet aannemelijk en ondergraaft uw geloofwaardigheid op ernstige wijze. Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw reisweg af. Zo heeft u er geen enkel idee van langs welk land u de Europese Unie binnenkwam noch welke landen u tussen Oekraïne en België passeerde. Verder stelde u dat u zeker was van 2 grenscontroles maar dat u op geen van de grenscontroles persoonlijk werd gecontroleerd. U verklaarde dat de chauffeur over alle documenten beschikte en dat hij alle verantwoordelijkheid op zich nam voor de controle. U verklaart echter niet te weten welke documenten de chauffeur voor u dan wel zou hebben. U hield het erop dat hij waarschijnlijk ook voor u documenten had. U wist echter niet of dit valse documenten zouden zijn (CGVS p.4). Het feit dat u verklaarde niet over een internationaal paspoort noch over valse reispapieren te beschikken maakt het zeer onduidelijk over welke reisdocumenten de chauffeur dan wel beschikte die ervoor zorgden dat u probleemloos de Europese Unie binnenkwam (CGVS p.4-5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het dossier werd toegevoegd blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande verstellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Bovendien wordt uw algemene geloofwaardigheid erdoor ondergraven. Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en de door u verklaarde reisweg ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uw enige bewijs ter staving van de dood van uw man is een document van het hoofd van de administratie van A. waarop vermeld staat dat uw echtgenoot in onduidelijke omstandigheden door onbekenden werd vermoord. Hierbij is het zeer opmerkelijk dat het document pas eind februari 2010 werd opgesteld terwijl uw man reeds in september 2009 werd vermoord. Voorts wist u niet of u dit attest bekwam voor of na u te weten kwam wie verantwoordelijk was voor de dood van uw man. Ook wist u niet of u dit attest bekwam voor of na u naar de politie bent geweest (CGVS p.13). Niettemin is dit zeer relevant daar het document duidelijk stelt dat uw man in onduidelijke omstandigheden door onbekenden werd doodgeschoten. Uit uw relaas blijkt echter dat zowel u, uw schoonzussen als de politie wisten wie de daders waren. De vaststelling dat u vrijwel niet in staat blijkt de uitgifte van dit attest in de tijd te situeren ten opzichte van andere relevante ontwikkelingen in uw probleemrelaas geeft er aanleiding toe ernstig te twifelen aan de aannemelijkheid van dit door u neergelegde attest. In dit kader is het van belang erop te wijzen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het in de Russische Federatie gemakkelijk is om van tal van instanties valse documenten te bekomen. U kan bovendien geen overlijdensakte of andere bewijzen van zijn dood neerleggen. Toen u gevraagd werd waarom u geen overlijdensakte kon neerleggen stelde u dat u het niet wist (CGVS p.4). Dat u hier geen verklaring voor heeft is weinig aannemelijk daar in de regel een overlijdensakte wordt uitgegeven indien een persoon komt te overlijden. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het

gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermogen te weerleggen. Uw binnenlands paspoort en de geboorteakte van uw zoon bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven. Het medische document is in feite een opnameverklaring van een ziekenhuis in Eupen dd. 24.12.2010, met daarbij een dagoverzicht van diezelfde datum voor toe te dienen medicatie. Het document bevat geen informatie over de reden van uw hospitalisatie. Het biedt dan ook geen verheldering aangaande de verklaarde asielproblemen of aangaande uw vermogen om aangaande deze asielproblemen verklaringen af te leggen in het kader van de asielprocedure. Bovendien was u zelf niet op de hoogte van de inhoud van het document (CGVS p.15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

In hoofddorde: Asiel

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Uit het hierna volgende blijkt dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is en dat ze artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt:

a) Toepassing van verzoeksters asielrelaas op artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst meent verzoekster dat zij onder het toepassingsgebied valt van artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië is erg onrustwekkend. Hoewel de Russische troepen zich grotendeels hebben teruggetrokken en de macht voornamelijk werd overgedragen aan de Tsjetsjeense autoriteiten, hebben deze laatste het gewelddadige beleid van hun voorgangers overgenomen. Het geweld waarvan verzoeksters echtgenoot slachtoffer was, passen jammer genoeg volledig in het huidige beleid waarin opposanten en vermeende opposanten worden geïntimideerd, ontvoerd, gefolterd en gedood. De Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa stelt in haar rapport van 4 juni 2010 dat de mensenrechtensituatie in de Noord Kaukasus het meest onrustwekkend is in de hele regio van de Raad van Europa: "(...);"

Vrije vertaling: De Assemblee neemt waar dat de situatie in de Noord-Kaukasus, voornamelijk in Tsjetsjenië, Ingoetsjetië en Dagestan vandaag de meest ernstige en meest delicate situatie is wat betreft schendingen van de mensenrechten en het respect voor de rechtstaat in de hele geografische regio van de Raad van Europa. In de Tsjetsjeense republiek, blijven de huidige autoriteiten een klimaat van angst voeden ondanks de niet te ontkennen successen wat betreft reconstructie en de te waarderen verbetering van infrastructuur in deze regio die door wrede en vernielende oorlogen in twee werd gespleten. De mensenrechtensituatie, net zoals de werking van justitie en de democratische instellingen, blijft echter de meeste bezorgdheid opwekken: de terugkerende verdwijningen van de opposanten van de overheid en mensenrechtenverdedigers, blijven nog steeds onbestraft en worden niet met gepaste zorg onderzocht, er worden represailles genomen tegen familieleden van personen die verdacht worden van lidmaatschap van gewapende fracties (hun woningen worden in brand gestoken; dichte verwanten van de verdachte(n) worden ontvoerd of ontvangen angstaanjagende bedreigingen),

er regeert een klimaat van ononderbroken intimidatie van de media en de civiele maatschappij, en de gerechtelijke organen doen ronduit niets tegen de misdaden van de veiligheidsdiensten. Dit alles komt in een sfeer van verpersoonlijking van de macht voor die, gezien zijn wanverhouding, beschamend lijkt in een democratie; In dit verband wenst verzoekster eveneens te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 57 220 dd. 2 maart 2011 in de zaak 61 970/V, die deze elementen eveneens weerhoudt:

Vrij vertaald: 4.8 Echter, hoewel de vervolgingen nu meer gericht lijken op bepaalde risicogroepen, blijkt duidelijk uit het rapport dat aan het dossier administratief dossier werd gevoegd dat er nog steeds op grote schaal schendingen van de mensenrechten gepleegd worden in Tsjetsjenië en dat straffeloosheid een probleem blijft in Tsjetsjenië". Het is waarschijnlijk dat de aanhoudende straffeloosheid en de angst voor represailles tot gevolg heeft dat slachtoffers ontmoedigd worden de schendingen van de mensenrechten te melden aan de autoriteiten of aan niet gouvernementele organisaties, hetgeen althans ten dele, de algemene perceptie van de situatie in de republiek kan scheefftrekken. Daarom kan worden aangenomen dat een hoog niveau van het risico van vervolging nog steeds bestaat, in het algemeen, voor de bevolking van Tsjetsjenië, 4.9 Het is noodzakelijk om deze objectieve contextuele gegevens te integreren in de beoordeling van de gegrondheid van de vrees. Het belang van het risico dient eveneens beoordeeld te worden en dus de gegrondheid van de vrees ten opzichte van het bestaan van een band van de asielzoeker met de bepaalde groepen die door de bronnen in de documentatie van het administratief dossier aangehaald worden. 4.10 In dit geval, verklaart de aanvrager dat hij werd vervolgd omwille van zijn banden met de strijders. Hij kan daarom worden verbonden aan een bepaalde categorie van personen die door de bronnen aangehaald door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als een risico groep worden beschouwd, namelijk mensen die de rebellen hebben geholpen".

Verzoekster wenst zich aan te sluiten bij deze argumentatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om ook in huidige zaak het asielrelaas van verzoekster te beoordelen in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Overigens is te lezen in de SRB van Cedoca over de situatie in Tsjetsjenië, dat de situatie voor vrouwen en kinderen uiterst precair is. Men dient in casu rekening te houden met het feit dat verzoekster een weduwe is met een jong zoontje. Haar schoonzussen eisten dat dit jongetje bloedwraak zou uitoefenen voor de moord op hun broer. Deze feiten (discriminatie van vrouwen en kinderen en bloedwraak) zijn fenomenen die uitdrukkelijk worden bevestigd in de brief van het UNCHR aan de Commissaris-generaal. Het is dan ook uiterst verwonderlijk dat de bestreden beslissing hierover niets motiveert en enkel een algemene motivering geeft betreffende de situatie in Tsjetsjenië, terwijl bovendien de arbitraire moord op haar man eveneens kadert in het geweld dat dagdagelijks aanwezig is in Tsjetsjenië. Verzoeksters relaas is bijgevolg geloofwaardig gezien de context in Tsjetsjenië, die het CGVS zelf schetst in de landeninformatie. De landeninformatie stelt het volgende op p.33: (...). Uit de bestreden beslissing blijkt allerminst dat is rekening gehouden met het kwetsbare profiel van verzoekster en haar zoontje. Er is enkel rekening gehouden met de subjectieve geloofwaardigheid van haar verklaringen. Er is echter geen rekening gehouden met de objectieve omstandigheden waarin verzoekster diende te leven en die haar capaciteit om verklaringen af te leggen grondig aantast. Desondanks weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus aan verzoekers.

b) Bestreden beslissing

De bestreden beslissing weigert de erkenning als vluchteling aan verzoekers omdat verzoeker niet geloofwaardig zou zijn: "Vooreerst werd een verregaande onwetendheid bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken". De bestreden beslissing weigert de erkenning als vluchteling aan verzoekers omdat verzoeker niet geloofwaardig zou zijn. De bestreden beslissing meent deze conclusie te trekken uit enkele vermeende vaagheden in de verklaringen van verzoekster. 1. Wat betreft de algemene geloofwaardigheid van verzoeker Verzoekster lijdt omwille van de gebeurtenissen in Tsjetsjenië aan het Post-Traumatisch Stress Syndroom. Verzoekster wordt daarom ook op wekelijkse basis opgevolgd door Dr. Elisabeth Janssen. (zie stuk 2, medisch attest). De argumenten waaruit het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de ongeloofwaardigheid van verzoekster meent te kunnen afleiden zijn bovendien manifest niet afdoende: P. 19 van het Cedoca rapport: "In zijn laatste rapport stelt Memorial dat de schijnbare stabiliteit en rust die er heerst in Tsjetsjenië er eerder één is van een totalitair regime gebaseerd op brutaliteit, onderdrukking en angst en gericht op het maximaal beperken van de verspreiding van informatie over de feitelijke toestand. In dat opzicht moeten de verdwijningen volgens Memorial niet enkel gezien worden als een "antiterrorisme" maatregel van de autoriteiten af een batte manier om in formatie over de rebellen te vergaren, maar ook als een middel om een latente vorm van angst in de maatschappij te laten doordringen,.". Het is duidelijk dat verzoekster zeer angstig is, zelfs hier in België. Dit blijkt uit het verhoorverslag, waar ze meermaals stelt bang te zijn om fouten te zeggen en ook stelt dat de interviewer haar onder druk zet om een

antwoord te geven, terwijl ze eigenlijk het antwoord niet weet. Er wordt aan verzoekster verweten niet exact te weten wie haar man vermoord heeft. Dit is allerm minst verwonderlijk. Zij heeft immers niet gezien wie het deed. Haar schoonzus zei haar dat de mannen gemaskerd waren. Haar schoonzus heeft dus enkel (sterke) vermoedens over wie de daders waren, met name een bende van criminelen die allerlei misdaden begaan in de regio, zonder hiervoor gestraft te worden. Verzoekster heeft wel alle informatie gegeven die ze hierover had, met name hetgeen haar schoonzussen verteld hebben. Ze kent echter inderdaad niet de namen van de daders. Als ze die geweten had, zou de politie ze wel al sneller hebben kunnen arresteren. Zo makkelijk laten de daders zich niet kennen, ze droegen immers maskers. Vervolgens wordt haar verweten dat ze niet meer weet wanneer ze exact naar de politie is geweest. Indien verzoekster niet naar de politie zou zijn gegaan, zou haar verweten zijn geweest dat ze geen bescherming zocht. Verzoekster heeft dit toch gedaan, ondanks haar angst en de wetenschap dat de politie niet veel kon/ging doen en nu wordt haar verweten de exacte tijdstippen niet meer te weten. Verzoekster is inderdaad bevreesd exacte tijdstippen te zeggen, doordat ze bang is om zich te vergissen. De interviewer zet haar, volgens haar, onder druk om toch precieze zaken te zeggen... De bestreden beslissing houdt manifest geen rekening met het profiel van verzoekster. Op p.7 van het verhoorverslag zegt dat ze geen fouten wil maken, verder op p.7 geeft ze aan dat ze grote stress heeft en zelfs opgenomen werd in het ziekenhuis hier in België. Op p.8 zegt ze dat ze niet te veel durft zeggen uit angst om fouten te maken. Op p.9 geeft ze ook de reden hiervan aan: 'Bij ons volledige chaos, je weet niet wie in je vertrouwen kunt nemen' en op p.10 herhaalt ze nog eens dat ze bang was. Dat verzoekster niet op de hoogte is van de informatiebronnen van de politie omtrent de zoektocht naar de daders van de moord op haar man, is evenmin verwonderlijk. De politie geeft uiteraard niet zomaar prijs hoe ze hun onderzoek aan het voeren zijn. Deze kennis vereisen van verzoekster is manifest onredelijk. Dat verzoekster niet meer kan vertellen over het politieonderzoek heeft allerm minst te maken met het feit dat ze geen 'inspanning' wenste te doen. Dat de bestreden beslissing dit zo formuleert, toont alleen maar aan dat er willens en wetens géén rekening wordt gehouden met de situatie in Tsjetsjenië, die nochtans in het rapport van Cedoca zelf uitgebreid beschreven wordt, met name de onwil en/of onmacht van de politie om criminelen werkelijk op te sporen. Verzoekster wist gewoon dat het geen zin had om zich verder te informeren, Bovendien is zij een vrouw, waardoor ze niet even ernstig genomen wordt als een man. De proceduregids van het UNHCR vaagt expliciet om bij vluchtelingen rekening te houden met het feit dat ze zich soms wantrouwig opstellen ten aanzien van autoriteiten en dat er blijkbaar geen sfeer van vertrouwen was tijdens het interview, waardoor verzoekster angstig bleef. De Commissaris-generaal dient na te gaan of het relaas geloofwaardig gezien de objectieve context en gezien verzoeksters subjectieve gesteldheid. Het rapport van Cedoca zelf geeft aan dat de objectieve context volledig kadert met het soort feiten dat verzoekster heeft meegemaakt. Verzoekster kon volgens de bestreden beslissing niet zeggen of er al een bemiddeling opgestart was omtrent de bloedwraak. Verzoekster was echter veel te bang van haar schoonzussen om dit soort vragen aan hen te stellen, bovendien was er dan nog eens de poging tot ontvoering van haar zoontje. Voor verzoekster was het duidelijk dat ze beiden groot gevaar liepen. Ze zegt op p.7 dat de schoonzussen 'de laatste tijd' op haar begonnen in te spreken. Voor verzoekster is het heel moeilijk om zeer gedetailleerd tijdstippen weer te geven. Het is manifest onredelijk van het CGVS om exacte tijdstippen te eisen. Verzoekster had evengoed een exacte datum kunnen geven, die verzonnen was. Ze verkiest echter eerlijk te zijn en dit wordt tegen haar gebruikt. Ze kan wel vertellen op p.10 dat de familie van daders in hetzelfde dorp woonden, en dat er geruzied werd. Als de familie van de daders in hetzelfde dorp woonden, zijn ze gewoon in contact gekomen, doordat ze wisten wie de families waren. Verzoekster snapt de relevantie van de vraag niet. Het waren de schoonzussen die alles regelden (p.11 verhoorverslag). Verzoekster wenste expliciet niet betrokken te raken, aangezien ze absoluut niet wenste dat haar zoon betrokken zou raken bij de bloedwraak. Het is dus begrijpelijk dat zij niet van alles op de hoogte was. Het tegendeel zou aangeven dat ze wilde instemmen met de bloedwraak. Het feit dat bloedwraak een veelvoorkomend fenomeen dat bij uitstek vrouwen raakt en dat vrouwen hiertegen geen bescherming kunnen vinden, wordt bevestigd op p.33 van het rapport van Cedoca: (...). Het rapport van Cedoca geeft ook aan dat er niet veel verwacht kan worden van de autoriteiten, aangezien de autoriteiten zelf vaak de vervolgende instantie zijn. Zo wordt op p.16 en 17 van het rapport gesteld dat het vaak taboe is om naar de autoriteiten te gaan en klacht in te dienen, door de enorme sfeer van angst die gecreëerd wordt in Tsjetsjenië. Zo wordt er verder nog gesteld op p.22: Een probleem dat blijft bestaan in Tsjetsjenië en dat bijdraagt aan de voortdurende mensenrechtenschendingen, is de straffeloosheid. Straffeloosheid voor de mishandelingen en verdwijningen waarvoor de Russische federale ordediensten verantwoordelijk zijn, maar ook voor de misdaden begaan door de Tsjetsjeense ordediensten. In slechts een fractie van de misstanden tegen de burgerbevolking wordt onderzoek verricht, in een nog veel kleiner aantal gevallen leidt dit tot een rechtszaak. Memorial heeft informatie over 2700 verdwijningen in de Tsjetsjeense republiek sinds eind 1999. De omstandigheden wijzen volgens de organisatie meestal op betrokkenheid van overheidspersoneel. In meer dan 80% van deze verdwijningen is het strafrechtelijk

onderzoek. Er zijn slechts enkele gevallen geweest waarbij federale soldaten of ordehandhavers vervolgd werden voor het begaan van misdaden tegen de bevolking, zoals de rechtszaken tegen Budanov, Lapin, Ulman en een aantal andere voorbeelden tonen. Echter, in de meeste gevallen worden er geen onderzoek en gerechtelijke vervolging ingesteld. Dat de politie tegen verzoekster gesteld heeft dat de politie wel op zoek was naar de daders maar niet exact wist om wie het ging, is dus niet onwaarschijnlijk. Verzoekster heeft alle mogelijke moeite gedaan om op de vragen te antwoorden. Ze heeft haar vrees voor vervolging duidelijk naar voren gebracht. De bestreden beslissing wijst de asielaanvraag onterecht af op basis van vaagheden, zoals hierboven werd uiteengezet. Het betreft hier een schending van de motiveringsverplichting, als van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2. Reis

Tenslotte meent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoekster haar reisroute niet aannemelijk zou hebben gemaakt: "Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw reisweg af. Zo heeft u er geen enkel idee van langs welk land u de Europese Unie binnenkwam noch welke landen u tussen Oekraïne en België passeerde. Verder stelde u dat u zeker was van 2 grenscontroles maar dat u op geen van de grenscontroles persoonlijk werd gecontroleerd. U verklaarde dat de chauffeur over alle documenten beschikte en dat hij alle verantwoordelijkheid op zich nam voor de controle. U verklaart echter niet te weten welke documenten de chauffeur voor u dan wel zou hebben. U hield het erop dat hij waarschijnlijk ook voor u documenten had. U wist echter niet of dit valse documenten zouden zijn (CGVS p4). Het feit dat u verklaarde niet over een internationaal paspoort noch over valse reispapieren te beschikken maakt het zeer onduidelijk over welke reisdocumenten de chauffeur dan wel beschikte die ervoor zorgden dat u probleemloos de Europese Unie binnenkwam (CGVS p.4-5). Uit in formatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het dossier werd toegevoegd blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande verstellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig in formatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Bovendien wordt uw algemene geloofwaardigheid erdoor ondergraven." Voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn er drie zaken eigenaardig:

- Het feit dat verzoekster geen vragen stelde toen ze de grensovergang passeerde;
- Het feit dat verzoekster niet onderzocht en/of ondervraagd werd;
- Het feit dat verzoekster niet weet welke documenten de passeur voor haar afgaf.

Men dient niet te vergeten dat verzoekster erg traumatiserende zaken beleefde vlak voor zij haar land verliet. Zij was onder de schok van het trauma en handelde waarschijnlijk niet op bewuste rationele wijze. Verzoekster was bezig met haar zoontje en heeft zich verder geen vragen gesteld. Zij is gewend om geen vragen te stellen, zij komt uit een cultuur waar vrouwen dit niet doen. Verzoekster werd aan de grens niet onderzocht, Bovendien is de informatie uit het administratieve dossier betwistbaar, Het antwoorddocument van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt hoe de informatie verzameld werd. Meer bepaald stelt het document: "Tijdens een bezoek door medewerkers van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen aan de Nadbuzanski regional unit van de Poolse Border Guards, op 3 oktober 2008, werd de Terespol grensovergang voor personenvervoer per auto of bus bezocht. Deze grenspost werd bezocht in aanwezigheid van depuly commander van de Nadbuzanski Border Guard regional unit, van twee van zijn medewerkers en van de plaatselijke border guards. De depuly commander van Nadbuzanski regional unit gaf volgende informatie: (...)". Verzoekster wijst erop dat dit geen objectieve informatie betreft. De deputy commander heeft er immers alle belang bij om zijn werk zo efficiënt voor te stellen. Dit betekent niet dat de controle in de realiteit steeds zo strikt gebeurt en dat er nooit sprake zou zijn van corruptie. Vast staat dat verzoekster niet de enige Tsjetseense is die op illegale wijze de grens met de Europese Unie kon oversteken en dat passeurs de knepen van het vak kennen teneinde die grensoverschrijdingen te realiseren. De motivering van het CGVS komt namelijk bijna in elke beslissing voor ten aanzien van Tsjetsjenen. Overigens kan het CGVS makkelijk onderzoeken of verzoekster met een visum zou gereisd zijn, quod non. Het CGVS laat echter na een dergelijk onderzoek uit te voeren en kiest gemakkelijheid halve voor het in twijfel trekken van de oprechtheid van verzoekster. Het is nochtans geweten dat vluchtelingen meestal op illegale wijze reizen. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende en schendt artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3. De bewijsregels van de Conventie van Genève

Zoals hierboven werd aangehaald, baseert de bestreden beslissing zich op twijfels, vermoedens en weinig gefundeerde argumenten. Verzoekster daarentegen is hoogst geloofwaardig. Verzoeksters arts stelt dat zij lijdt aan een Post-Traumatisch Stress-Syndroom, bovendien legde verzoekster binnen haar mogelijkheden toch verschillende documenten neer. Verzoekster meent dan ook dat het Commissariaat-

Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing de bewijsregels van de Conventie van Genève miskent. Verzoekster wenst daarom de bewijsregels van de Conventie van Genève opnieuw in herinnering te brengen. In het Handbook van UNHCR "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" en de nota van het UNHCR genaamd Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, worden de bewijslast en de graad van het vereiste bewijs behandeld. Het UNHCR stelt duidelijk dat de bewijslast van de asielzoeker genuanceerd dient te worden. De Nota van UNHCR stelt vooreerst dat de asielzoeker uiteraard de verplichting heeft om de waarheid te vertellen. UNHCR vraagt echter dat er rekening mee moet worden gehouden dat de asielzoeker door traumatische gebeurtenissen niet altijd vrijuit zal durven spreken en bovendien zich niet altijd alles zal kunnen herinneren. Bij verzoekster is dit erg duidelijk. Tijdens het verhoor geeft zij meermaals aan bang te zijn en niet goed te durven spreken. Verzoekster komt uit een land waar intimidatie, wetteloosheid en corruptie bij de officiële instanties schering en inslag zijn, zij durft niet vrijuit te spreken. Daarenboven is zij een vrouw uit een islamitische cultuur. Vaak wordt er van hen niet verwacht veel vragen te stellen. Vaagheden of onduidelikheden mogen daarom nooit een beslissende factor zijn wanneer een beslissing genomen wordt. Wat betreft de ondersteunende bewijzen, stelt het UNHCR dat dit uiteraard erg welkom is, maar gezien de bijzondere situatie waarin asielzoekers zich bevinden mag er van hen niet verwacht worden dat ze alle nodige bewijzen kunnen voorleggen. Het moet volgens hen erkend worden dat veel asielzoekers zonder hun persoonlijke documenten vluchten. Een gebrek aan bewijs mag daarom niet leiden tot de weigering van het vluchtelingenstatuut. De nota stelt vervolgens dat, gezien de situatie van de asielzoeker, de asielinstanties de plicht delen om alle relevante feiten te onderzoeken. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient bij het beoordelen van het relaas van de asielzoeker de volgende elementen in aanmerking nemen:

- de redelijkheid van de feiten;
- de samenhang van het relaas
- bevestigende bewijsstukken ter ondersteuning van het relaas;
- de overeenstemming met de algemeen geweten feiten en de objectieve situatie van het land van herkomst;

De verklaringen van verzoekster dienen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geëvalueerd te worden in het licht van de omstandigheden en wetgeving van Tsjetsjenië zoals de "Immigration and Refugee Board of Canada" voorschrijft. De asielinstanties dienen dan ook van hun kant het relaas te onderzoeken. Verzoekster legde verschillende documenten neer zoals het document van het hoofd van de administratie van A. betreffende de moord op haar man, het intern paspoort van verzoekster, de geboorteakte van haar zoon. Het onderzoek van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geen rekening gehouden met de specificiteit dat verzoekster een (alleenstaande) vrouw is uit Tsjetsjenië, duidelijk erg aangedaan door de moord op haar man, de bijna ontvoering van haar zoon en het feit dat diezelfde zoon bloedwraak zou moeten plegen. Zelfs indien men deze twijfel in aanmerking zou nemen dient men rekening te houden met het principe van het voordeel van de twijfel. UNHCR legt er zowel in het hierboven aangehaalde Handbook als in de nota de nadruk op dat de asielzoeker het voordeel van de twijfel dient te krijgen zodra het asielrelaas coherent is in de context van het land van herkomst: Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn 10 bepaalt eveneens: « 5. Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. ». Het UNHCR legt er de nadruk op dat men een asielzoeker niet kan vragen om het onmogelijke te bewijzen en dat de bewijslast gedeeld wordt. Deze informatie die verzoekster heeft gegeven past binnen de algemene situatie in de Russische federatie en is daarom geloofwaardig. Verzoekster heeft wel degelijk voldaan aan haar bewijslast. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van haar kant trekt daarentegen ongefundeerde conclusies. Verzoekster wenst in dit verband daarom te herinneren aan de impact van een beslissing van de asielinstanties. Het "Handbook" van UNHCR stelt het onder punt 202 op de volgende wijze: (...). Vrije vertaling:

“Aangezien de conclusie van de examiner over de feiten van de zaak en zijn persoonlijke indruk van de kandidaat, zal leiden tot een besluit dat een mensen/even beïnvloedt, moet hij de criteria toepassen in een geest van rechtvaardigheid en begrip.”

Verzoekster wenst tenslotte terug te komen op het hierboven aangehaalde rapport van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa dat alle lidstaten van de Raad van Europa aanraadt om: (...) Vrij vertaald:

“Een adequate bescherming te garanderen aan de Tsjetsjeense asielzoekers die op hun grondgebied verblijven en nog steeds in gevaar zijn als een gevolg van de bedreigingen, en samen te werken om de netwerken die Kauskasische vluchtelingen viseert te neutraliseren. Met de grootst mogelijk zorg repatriëringverzoeken te behandelen in verband met asielzoekers uit de Noord-Kaukasus die het risico lopen om gedood te worden, te worden gefolterd of in een onrechtvaardig proces te worden verwikkeld, of te worden behandeld in strijd met de Europese Conventie van Mensenrechten.”

Erg veel Tsjetsjeense asielzoekers worden om deze redenen erkend als vluchteling in België. Verzoekster voegt een aantal arresten toe van Uw Raad waaruit dit blijkt. (zie stuk 3) Verzoekster verwijst met name naar arrest nr. 57.220 in de zaak 61.970 van 3 maart 2011, waarin gesteld wordt: Verzoeksters verklaringen kunnen niet als ongeloofwaardig afgedaan worden, integendeel, het rapport van Cedoca bevestigt haar verklaringen omtrent arbitraire moorden, bloedwraak en het gebrek aan overheidsbescherming. Hoogstens kan zij niet over alle elementen evenveel details geven. Dit heeft echter duidelijk te maken met haar persoonlijke situatie, als vrouw en omdat zij een post traumatisch stress syndroom heeft. Verzoekster heeft aangetoond een gegronde vrees te hebben voor vervolging zoals bedoeld in artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Indien Uw Raad meent dat er niet voldoende elementen zouden zijn om verzoekster te erkennen als vluchteling, verzoekt verzoekster Uw Raad om de zaak terug te sturen naar het CGVS, opdat verzoekster opnieuw zou kunnen verhoord worden, rekening houdend met het attest van haar arts dat stelt dat zij lijdt aan een posttraumatisch stress syndroom.

In ondergeschikte orde: Subsidiaire bescherming

Artikel 48/4 stelt; “(...)” Verzoekster meent in ondergeschikte orde dat indien uw Raad toch van oordeel zou zijn dat zij het vluchtelingenstatuut niet krijgt dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Als Tsjetsjeense alleenstaande vrouw met een kind loopt ze immers het risico blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekster heeft hierboven reeds aangetoond dat dit risico reëel is.”

2.2.1 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

2.2.2. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

In casu oordeelde en verduidelijkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat 1) verzoeksters relaas niet als geloofwaardig kan beschouwd worden omwille van vergaande onwetendheden en vaagheden die slaan op de kern van haar vervolgingsrelaas; 2) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende de door haar afgelegde reisweg; 3) de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan bovendien niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

2.2.4. Verzoekster stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië erg onrustwekkend is. Hoewel de Russische troepen zich grotendeels hebben teruggetrokken en de macht voornamelijk werd overgedragen aan de Tsjetsjeense autoriteiten, hebben deze het gewelddadig beleid overgenomen. Het geweld waarvan verzoeksters echtgenoot slachtoffer was, past volledig in het huidige beleid waarin opposanten en vermeende opposanten worden geïntimideerd, ontvoerd, gefolterd en gedood. Verzoekster verwijst en citeert vervolgens uit een rapport van 4 juni 2010 van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa, naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting nr. 57 220 van 2 maart 2011 in de zaak 61 970 waarbij zij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen verzoekt om het asielrelaas van verzoekster te beoordelen in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

2.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet voorbij is gegaan aan het feit dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Het asielrelaas van verzoeksters werd immers aan een grondig en individueel onderzoek onderworpen waarna de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat ingevolge een dergelijke mate van onwetendheid en vaagheid over essentiële zaken (onder meer het ontbreken van concretere informatie betreffende de daders van de moord op haar man, het politieonderzoek, onwetendheid over de contacten tussen haar schoonfamilie en de families van de daders i.v.m. bloedwraak) geen enkel geloof kan gehecht worden aan de ingeroepen vervolgingsdaden. De opgesomde vaagheden en onwetendheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

2.2.6. Het rapport van de Raad van Europa met betrekking tot de mensenrechtensituatie in de Noord-Kaukasus is een algemeen rapport. Ernaar verwijzen of eruit citeren zonder *in concreto* aan te duiden hoe dit rapport haar persoonlijke vrees voor vervolging bewijst, toont geen vrees voor vervolging aan. Het volstaat niet te verwijzen naar een rapport van algemene aard zonder dit te betrekken op de persoonlijke toestand van asielzoekers (RvS 27 april 2006, nr. 158.043). Bovendien heeft een arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen, dat van toepassing is op een individueel geval, geen precedentwaarde die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Deze argumentering geldt tevens voor de door verzoekster bijgevoegde arresten gevelde door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus toegekend wordt aan Tsjetsjeense onderdanen. Elk beroep wordt immers autonoom en op eigen merites behandeld waarbij enkel de vigerende wetgeving en de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier, eventueel aangevuld door het verzoekschrift en de nota, als leidraad gelden. De Raad is dus niet gebonden door de aangehaalde erkenningsbeslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.7. Verzoekster stelt dat in de SRB van Cedoca over de situatie in Tsjetsjenië valt te lezen dat de situatie voor vrouwen en kinderen uiterst precair is. Men dient rekening te houden met het feit dat verzoekster een weduwe is met een jong zoontje. Haar schoonzussen eisten dat dit jongetje bloedwraak zou uitoefenen voor de moord op hun broer. Deze feiten (discriminatie van vrouwen en bloedwraak) zijn fenomenen die uitdrukkelijk worden bevestigd in de brief van het UNHCR aan de commissaris-generaal. De bestreden beslissing heeft hierover niets gemotiveerd en geeft enkel een algemene motivering betreffende de situatie in Tsjetsjenië, terwijl bovendien de arbitraire moord op haar man eveneens kadert in het geweld dat dagdagelijks aanwezig is in Tsjetsjenië. Verzoekster relaas is bijgevolg geloofwaardig gezien de context in Tsjetsjenië die het Commissariaat-generaal zelf schetst in de landeninformatie. In de bestreden beslissing werd enkel rekening gehouden met de subjectieve geloofwaardigheid van haar verklaringen. Er is geen rekening gehouden met de objectieve omstandigheden waarin zij diende te leven en die haar capaciteit om verklaringen af te leggen grondig aantast.

Het volstaat niet wanneer verzoekster louter verklaart een vrees voor vervolging te koesteren. Zij dient deze vrees immers ook aannemelijk te maken. Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat haar asielrelaas

ongeloofwaardig was wegens vage en onwaarschijnlijke verklaringen. Deze elementen zijn duidelijk opgenomen in de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de commissaris-generaal ze niet in overweging heeft genomen. De motieven, zijnde de overwegingen en de vaststellingen waarop de commissaris-generaal zijn conclusie baseerde, staan duidelijk in de beslissing vermeld. Verzoeksters verwijzing naar de landeninformatie, waarvan een kopie werd bijgevoegd in het administratief dossier, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling door de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoekster ongelooftwaardig werd bevonden.

Elke asielaanvraag wordt individueel benaderd. De commissaris-generaal heeft bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met het profiel van verzoekster en haar zoontje en de individuele elementen aangebracht door verzoekster. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door de commissaris-generaal. *In casu* werd het asielrelaas van verzoekster ongelooftwaardig bevonden.

2.2.8. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing de erkenning als vluchteling heeft geweigerd omdat verzoeksters relaas ongelooftwaardig zou zijn. De bestreden beslissing meent deze conclusie te trekken uit enkele vermeende vaagheden in de verklaringen van verzoekster.

- De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

- Verzoekster lijdt omwille van de gebeurtenissen in Tsjetsjenië aan het Post Traumatisch Stress Syndroom. Verzoekster wordt daarom op wekelijkse basis gevolgd door Dr. E. J. en legt hiervan een medisch attest neer.

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nergens melding heeft gemaakt van psychologische of psychiatrische stoornissen. Ook verzoeksters raadsman formuleerde in dit verband geen enkele opmerkingen. Verzoekster legde daarentegen wel een medisch document neer van 24 december 2010 dat reeds beoordeeld werd door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en waarbij de commissaris-generaal er op wees dat het medisch document in feite slechts een opnameverklaring is van een ziekenhuis in Eupen, met daarbij een dagoverzicht van diezelfde datum voor toe te dienen medicatie en het document verder geen informatie bevat over de reden van hospitalisatie en bijgevolg geen verheldering biedt aangaande de verklaarde asielproblemen.

Bij nalezing van het medisch attest van 4 april 2011, bijgevoegd bij onderhavig verzoekschrift, wordt opgemerkt dat dit document werd opgesteld en ingediend ter staving van haar regularisatieaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken en kon de commissaris-generaal er dan ook geen rekening mee houden. Wat er ook van zij, uit de gehoorverslagen kan geenszins worden afgeleid dat verzoekster haar geestestoestand het verloop van het gehoor op negatieve wijze zou beïnvloeden en haar medische toestand geen verschoningsgrond vormt voor de vastgestelde onwetendheden en ongerijmdheden. Verzoekster blijft bij de loutere stelling dat zij aan PTSD lijdt ten gevolge van de gebeurtenissen in haar land van herkomst.

2.2.9. Verzoekster verwijst naar het gehoorverslag waar zij meermaals stelt bang te zijn om fouten te maken. Verder stelt zij dat de interviewer haar onder druk zette om een antwoord te geven.

Verzoeksters bewering dat de interviewer haar onder druk zette om een antwoord te bekomen is een bewering die nergens uit het gehoorrapport blijkt. Daarenboven heeft een ambtenaar van het Commissariaat-generaal er trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt en is het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden.

2.2.10. Verzoekster blijft bij haar vorige verklaringen dat zij niet weet wie haar man exact heeft vermoord. Verzoekster heeft alle informatie (verkregen via haar schoonzussen) gegeven. Er wordt haar verweten dat zij niet het exacte tijdstip kent wanneer ze naar de politie is gegaan. De bestreden beslissing houdt geen rekening met het profiel van verzoekster. Dat verzoekster niet op de hoogte is van de informatiebronnen van de politie omtrent de zoektocht heeft allerminst te maken met het feit dat zij geen inspanning wilde leveren. Verzoekster wist dat het geen zin had om zich verder te informeren. Het rapport van Cedoca geeft zelf aan dat de objectieve context volledig kadert met het soort feiten dat verzoekster heeft meegemaakt.

Verzoekster onderneemt niet de minste poging om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten en beperkt zich tot het loutere herhalen van haar asielmotieven. Het louter verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing concreet te weerleggen.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster geen concretere informatie betreffende de daders van de moord op haar man kon bekomen temeer daar verzoekster samenwoonde met haar oudste schoonzus en de andere schoonzussen regelmatig op bezoek kwamen. Ook betreffende het politieonderzoek werd een onaannemelijke onwetendheid en vaagheid vastgesteld. Vanuit een dergelijke onwetendheid is het niet aannemelijk dat verzoekster sindsdien geen enkele inspanning meer heeft gedaan om meer informatie over het lopend politieonderzoek te verkrijgen. Waar verzoekster ter verklaring stelt angstig te zijn en van oordeel is dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met haar profiel en ervaringen wordt opgemerkt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging. Verzoekster stelt dat het geen zin had om zich verder te informeren en zij als vrouw niet even ernstig wordt genomen als een man. Dergelijke uitleg is niet afdoende en getuigt van een gebrekkige medewerking. Verzoekster heeft geen initiatief genomen om bewijzen te leveren voor de feiten die zij inroept, terwijl van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij hiertoe de nodige stappen zet.

Verzoekster stelt dat de proceduregids van het UNHCR expliciet vraagt om bij vluchtelingen rekening te houden met het feit dat ze zich soms wantrouwig opstellen ten aanzien van autoriteiten en er blijkbaar geen sfeer van vertrouwen was tijdens het interview. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.11. Verzoekster stelt dat zij veel te bang was van haar schoonzussen om hun vragen te stellen over bloedwraak. Bovendien was er dan nog eens de poging tot ontvoering van haar zoontje. Bloedwraak is een veelvoorkomend fenomeen dat bij uitstek vrouwen raakt en dat vrouwen hiertegen geen bescherming kunnen vinden. Verzoekster verwijst naar citaten uit het rapport van Cedoca.

Het louter verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing concreet te weerleggen. *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoekster niet wist of er inzake de bloedwraak al bemiddelingspogingen werden ondernomen tussen haar schoonfamilie en de familie van de daders noch wanneer haar schoonzussen op haar zoon begonnen in te spreken dat hij de verantwoordelijkheid op zich moest nemen om zijn vader te wreken. De commissaris-generaal heeft terecht beslist dat een dergelijke mate van onwetendheid en vaagheid

over zaken die aan de kern van verzoeksters asielrelaas raken niet aannemelijk is en de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze ondermijnen. Verzoeksters verwijzing naar het rapport van Cedoca, waarvan een kopie werd bijgevoegd in het administratief dossier, doet geen afbreuk aan de vaststelling door de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden.

2.2.12. Verzoekster stelt dat zij aan de grens niet onderzocht werd en dat de informatie uit het administratief dossier betwistbaar is en niet objectief is. Verder stelt verzoekster dat de motivering van het Commissariaat-generaal bijna in elke beslissing voorkomt ten aanzien van Tsjetsjenen.

Uit informatie van het administratief dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Verzoekster verwijst naar een antwoorddocument van het Commissariaat-generaal dat zich niet in het administratief dossier bevindt.

Aangaande de "stereotiepe motivering" die de commissaris-generaal, volgens verzoekster in alle Tsjetsjeense dossiers gebruikt, dient te worden gesteld dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de objectiviteit van de door de verweerder gehanteerde bron, waarmee zij niet vermag de op deze bron gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Verzoekster dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekster slaagt er tot op heden niet in haar reisweg te bewijzen. Voor het ontbreken van deze stukken geeft verzoekster geen aanvaardbare verklaring. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal dat het feit dat verzoekster verklaarde niet over een internationaal paspoort noch over valse reispapieren te beschikken het zeer onduidelijk maakt over welke reisdocumenten de chauffeur dan wel beschikte die ervoor zorgden dat verzoekster probleemloos de Europese Unie binnen kon komen. Bijgevolg kan er aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot de grenscontroles en reisdocumenten geen geloof gehecht worden.

Verzoekster stelt dat zij getraumatiseerd was door het gebeurde en zich enkel bezighield met haar zoontje en zich verder geen vragen heeft gesteld. Het is niet geloofwaardig dat verzoekster helemaal niet oplette tijdens haar reis naar België. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles.

2.2.13 Verzoekster betoogt dat het commissariaat-generaal gemakkelijk kon onderzoeken of verzoekster met een visum heeft gereisd doch dit uit gemakshalve naliët. Het is niet aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad om te bewijzen dat de feiten die verzoekster inroept, onwaar zouden zijn, noch is het hun taak om lacunes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen. Er bestaat trouwens geen rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdagen te stellen om na te gaan of verzoekster al dan niet met een visum heeft.

2.2.14 Verzoekster meent dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de bewijsregels van de Conventie van Genève heeft miskend. Verzoekster wenst daarom de bewijsregels van de Conventie van Genève opnieuw in herinnering te brengen. Verzoekster verwijst op bladzijde 10 onderaan, 11, 12 en 13 naar de Proceduregids van het UNHCR en naar de nota van het UNHCR inzake de bewijslast en de graad van het vereiste bewijs, naar het principe van het voordeel van de twijfel alsook naar artikel 4 van de kwalificatierichtlijn 10.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde. *In casu* werd het asielrelaas ongeloofwaardig bevonden.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelde bewijslast voor de commissaris-generaal, wordt opgemerkt dat, in het licht van artikel 4.1 van de richtlijn van 2004/83 van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, het de taak is van de lidstaat om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Hieruit volgt bijgevolg niet dat er sprake is van een "gedeelde bewijslast".

2.2.15 Verzoekster legde verschillende documenten neer zoals het document van het hoofd van de administratie van A. betreffende de moord op haar man, het intern paspoort van verzoekster, de geboortakte van haar zoon. Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de specificiteit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is uit Tsjetsjenië, de bijna ontvoering van haar zoon en het feit dat haar zoon bloedwraak zou plegen. Verzoekster vraagt om het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet in staat is de door haar aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die haar beweringen zouden ondersteunen. Verzoekster legde als enig bewijs ter staving van de dood van haar man een attest neer waarover de commissaris-generaal reeds oordeelde in de bestreden beslissing. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal dat de vaststelling dat verzoekster niet in staat blijkt de uitgifte van dit attest in de tijd te situeren ten opzichte van andere relevante ontwikkelingen in haar asielrelaas er aanleiding toe geeft te twifelen aan de aannemelijkheid van dit attest. Verder merkte de commissaris-generaal op dat dit document pas eind februari 2010 werd opgesteld terwijl verzoeksters man reeds in september 2009 werd vermoord en kon verzoekster zelfs geen overlijdensakte neerleggen. Op basis hiervan kan worden geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt tegemoet te komen aan de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Een arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen betreft een individueel geval en heeft geen precedentwaarde die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.2.16 Verzoekster meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Als Tsjetsjeense alleenstaande vrouw met een kind loopt ze immers het risico blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekster heeft hierboven reeds aangetoond dat het risico reëel is

Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas brengt verzoekster geen elementen bij die het toekennen van subsidiaire bescherming rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat, omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid, verzoekster evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (VB/06- 4673/W12.527 van 27 maart 2007).

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. De commissaris-generaal kwam terecht tot de conclusie dat aan verzoekster noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC